

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611010136
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5611010136.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudkýň JUDr. Eriky Bebčákovvej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2021 odvolanie obžalovaného Ing. J. T. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/51/2011 zo dňa 1.10.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/51/2011 z 1.10.2020 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a vo výroku o treste zákazu činnosti.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine obžalovaného Ing. J. T., nar. XX.X.XXXX v S. J., trvale bytom R. S., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ružomberok v inej trestnej veci

o d s u d z u j e :

Podľa § 276 ods. 3 Tr. zák., 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného Ing. J. T. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. obžalovanému Ing. J. T. u k l a d á aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu alebo jeho zástupcu a vykonávať podnikateľskú činnosť na dobu 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/51/2011 zo dňa 1.10.2020 bol obžalovaný Ing. J. T. uznaný vinným zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

ako konateľ spoločnosti MULTIRENT s.r.o., Štúrova 37, Liptovský Mikuláš, IČO: 36370037, DIČ: 2020983338, podal 2.4.2007 za uvedenú spoločnosť daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za rok 2006 v zmysle Zákona č. 595/2003 Z.z., v daňovom priznaní nevykázal žiadne výnosy ani náklady, pričom daňovou kontrolou správcu dane boli zistené príjmy spoločnosti vo výške 8.123.600,- Sk (269.654,- Eur) vyplývajúce zo zdaniteľných obchodov uskutočnených pre spoločnosť Fintrade Nitra, spol. s r.o., Svätoplukova 24, Nitra, ako vyplýva z príjmového pokladničného dokladu vystaveného

obžalovaným (bez evidenčného čísla) v mene spoločnosti MULTIRENT, s.r.o. pre spoločnosť Fintrade Nitra, spol. s r.o. zo dňa 28.4.2006 na sumu 1.376.000,- Sk (45.674,83 Eur) s uvedeným účelom úhrady - „úhrada zo zmluvy 27.3.2003“ a z príjmového pokladničného dokladu (bez evidenčného čísla) z 20.4.2006 vystaveného obvineným v mene spoločnosti MULTIRENT, s.r.o. pre spoločnosť Fintrade Nitra, spol. s r.o., na sumu 6.747.600,- Sk (223.979,29 Eur) v súvislosti s úhradou faktúry č. 206/001 z 10.4.2006, čím skrátil daňovú povinnosť k dani z príjmov právnických osôb spoločnosti MULTIRENT, s.r.o. vo výške najmenej 1.543.484,- Sk (51.234,28 Eur).

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému Ing. J. T. podľa § 276 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 a pol roka a na jeho výkon bol obžalovaný Ing. J. T. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň súd obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti - vykonávať funkciu štatutárneho orgánu alebo jeho zástupcu podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka a vykonávať podnikateľskú činnosť podľa Zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov v trvaní 48 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, a to ihneď po vyhlásení rozsudku priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním 25.3.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 25.3.2021, a to nasledovne:

Obžalovaný sa nestotožňuje s uznaním viny za žalovanú trestnú činnosť. Má za to, že v priebehu konania nebolo preukázané, že spáchal tento trestný čin tak, ako to bolo uvedené v podanej obžalobe.

Obžalovaný zastáva názor, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. skutkovým zisteniam nejasným a neúplným a pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok nie je vecne správny a nie je vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu, nakoľko sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie.

Obžalovaný sa nestotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku. Okresný súd v odôvodnení konštatuje, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, sa stal, má znaky zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, výsluchom svedka, obžalovaného a najmä znalca, ako aj zabezpečením listinných dôkazov, nebolo preukázané, že sa mal dopustiť zločinu v zmysle § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Čo sa týka zadovážených dôkazov, nie je tu žiadny priamy dôkaz, že by sa mal dopustiť zločinu, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vine a za ktorý bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného. Má za to, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu tak, ako je to uvedené v obžalobe. Čo keď i len jeden znak skutkovej podstaty chýba, nemôže dôjsť k spáchaniu zločinu v zmysle Trestného zákona.

Ďalej sa tak isto nestotožňuje s konštatovaním súdu, že celá jeho argumentácia bola vopred premyslená, a preto ju súd považuje za účelovú a takticky premyslenú, vedenú s cieľom „dotvoriť“ zdanie serióznosti v podnikaní. Nikdy sa komunikácii s daňovým úradom nevyhýbal a v najväčšej možnej miere sa snažil predložiť dodatočne všetky požadované účtovné doklady. Nakoľko sa však v priebehu daňovej kontroly dostal do nepriaznivej situácie, túto povinnosť si nemohol splniť a daňovému úradu preukázať, že všetky transakcie a všetky účtovné operácie boli podchytené v účtovníctve jeho spoločnosti, a to v súlade s platnými právnymi predpismi. Ako dôkaz preukazujúci jeho nevinu zaobstaral a predložil znalecký posudok vypracovaný znalcom, prof. Ing. Ďaďom, PhD. Jeho závery jednoznačne preukazujú, že spoločnosť Multirent, s.r.o. dosiahla v roku 2006 záporný hospodársky výsledok - stratu, preto jej nevznikla povinnosť platiť daň z príjmu právnických osôb. Všetky účtovné doklady, ako aj spôsob ich zaúčtovania spĺňajú zákonné požiadavky, účtovníctvo je zrozumiteľné a v zmysle záverov znalca účtovníctvo považuje za vierohodné a preukázateľné a vedené správne a úplne. Na základe uvedeného znaleckého posudku je jednoznačne a jasne preukázané, že všetky účtovné operácie boli urobené v súlade s platnou legislatívou a bez akéhokoľvek úmyslu ukrátiť štát. Nie je tak pravdou tvrdenie súdu, že by znalec alebo aj sám obžalovaný potvrdil, že účtovné doklady boli vypracované dodatočne a že by jednotlivé položky mali byť fiktívne alebo neboli v súlade so skutočným stavom, tak ako to tvrdí súd. Nestotožňuje sa preto s konaním a konštatovaním prvostupňového súdu, že mal úmysel skrátiť daň.

Sám sa rozhodol zrekonštruovať účtovníctvo cestou znalca, aby daňový úrad nemal pochybnosti o jeho pravdivosti. Nakoniec aj samotný fakt, že sa spolupráci s daňovým úradom nevyhýbal, vyvracia názor súdu, že konal premyslene a účelovo s úmyslom skrátiť daň.

Má za to, že na preukázanie jeho viny súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje ho z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, spáchal on. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že je povinnosťou prokurátora vinu obžalovanému preukázať.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že v danom prípade dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaného. Treba konštatovať, že celá koncepcia trestného stíhania bola založená len na úvahách a domnienkach prokurátora a súdu. Len samotné úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine a v takom prípade je súd povinný aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

V zmysle zásady prezumpcie nevinoty je na odsúdenie potrebné, aby sa dokázala vina obžalovaného, pričom odsudzujúci rozsudok možno vyniesť len vtedy, ak sa odstránili všetky pochybnosti o vine obžalovaného. Je toho názoru, že v jeho prípade neexistujú dôkazy, ktoré by mali takú dôkaznú silu, aby mohli viesť k jeho odsúdeniu za daný skutok bez vzniku akýchkoľvek pochybností. Naopak má za to, že jeho vina nebola v priebehu celého konania riadne a jednoznačne preukázaná.

V prípade, ak by bol odvolací súd iného názoru a taktiež ho uznal za vinného, navrhuje v zmysle § 39 ods. 1 a § 51 ods. 1 Tr. zák., aby zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a zmenil ho tak, aby mu bol uložený trest primeraný všetkým okolnostiam, predovšetkým prihliadnúc na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku.

Pri úvahách, aká výmera trestu by spoľahlivo zohľadňovala konanie obžalovaného v prípade rozhodnutia o jeho vine, s poukazom na jeho zavinenie, ktoré preukázateľne nebolo vo forme priameho úmyslu, následok i stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, treba vychádzať najmä z ustanovenia § 34 Tr. zák., čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a prihliadnuť tiež na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa § 2 ods. 7 Tr. por. každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy SR vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vychádzajúc z citovaných zákonných, ústavných a medzinárodných ustanovení zastáva názor, že trestné konanie voči nemu nebolo vykonané v primeranej lehote. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že mal spáchať zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v období roku 2006. Rozhodné obdobie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru začalo plynúť ešte v roku 2007, keď mu bolo vznesené obvinenie, následne bola v roku 2011 podaná obžaloba. Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci rozhodol dňa 23.6.2015, dňa 8.3.2017, ktorými rozsudkami ho uznal za vinného zo skutku kladenému mu za vinu a dňa 4.9.2018, kedy ho oslobodil, no všetky tri predchádzajúce rozhodnutia boli krajským súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, pričom zatiaľ posledné, štvrté rozhodnutie prvostupňového súdu je zo dňa 1.10.2020, kedy ho súd opätovne uznal za vinného. Myslí si, že obdobie od 2007 do 2021 jednoznačne nemožno považovať za primeranú lehotu na prejednanie jeho veci. Navyše, o neprimeranosti priebehu konania svedčí aj nekonzistentnosť samotných rozhodnutí, keď raz súd obžalovaného uzná za vinného, potom ho oslobodí a potom opäť uzná za vinného. Takýto zdĺhavý priebeh konania je významným porušením práva obžalovaného na spravodlivý proces a toto by sa rovnako malo zohľadniť pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu v prípade odsudzujúceho rozhodnutia, teda mimoriadne znížiť trest v zmysle § 39 ods. 1 a nasl. Trestného zákona a ukladať podmienkový trest odňatia slobody s dlhšou skúšobnou dobou.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sa naďalej necíti byť vinný zo spáchania zločinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a navrhuje, aby krajský súd

napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a oslobodil ho spod obžaloby v celom rozsahu podľa § 285 písm. c) Tr. por., pretože nespáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, resp. aby krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že mu uloží mimoriadne znížený trest a to trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu s probačným dohľadom a súčasne mu uloží primerané obmedzenia a povinnosti, resp. po zrušení rozsudku vec vráti súdu prvého stupňa.

Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil aj sám písomným podaním zo dňa 10.5.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 13.5.2021:

V tejto trestnej veci bol už viackrát okresným súdom vyhlásený rozsudok, ktorý bol následne na základe podaných odvolaní zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa. Konkrétne okresný súd v tejto veci vyhlásil odsudzujúci rozsudok v dňoch 23.6.2015 a 8.3.2017. Naproti tomu dňa 4.9.2018 ho okresný súd spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. por. Spoločným znakom rozsudkov zo dňa 8.3.2017 a 4.9.2018 bolo, že boli pre odvolací súd nepreskúmateľné. Naposledy a to napadnutým rozsudkom, bol okresným súdom dňa 1.10.2020 opätovne odsúdený, pričom okresný súd v odôvodnení rozsudku iba doslovne zopakoval dôvody rozsudku zo dňa 8.3.2017. Okresný súd ho odsúdil napriek tomu, že obžaloba nepredložila žiadne nové dôkazy. On doplnil dokazovanie len o kópie daňových priznaní k DPH spoločnosti RBL s.r.o., ktoré dokazujú, že RBL s.r.o. mala v roku 2006 výdavky. Viac z výkonu trestu odňatia slobody v tak krátkej dobe nevedel zabezpečiť. Prokurátor na poslednom pojednávaní konštatoval, že z daňového úradu boli zabezpečené všetky relevantné podklady, ktoré predkladal ako dôkazy obžaloby. Zdôraznil, že žiadny nový dôkaz nemá z jeho pohľadu možnosť zvrátiť už zabezpečené dôkazy svedčiace v prospech obžaloby.

V súvislosti s jeho odsúdením a vedeným trestným konaním uvádza, že zabezpečené dôkazy obžaloby, t.j. hlavne výsledok daňovej kontroly o určení daňovej povinnosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o. pomocou pomôcok, nemôže byť v trestnom konaní použitý ako dôkaz, že došlo k spáchaniu trestného činu skrátenia dane a poistného a v akom rozsahu. V tomto konaní vyšetrovateľ v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. nevykonal žiadny vyšetrovací úkon. Pritom orgány činné v trestnom konaní majú v konaní postupovať tak, aby bol skutkový stav veci zistený čo najúplnšie, aby mohli byť zohľadnené všetky skutočnosti svedčiace pre aj proti osobe, proti ktorej sa konanie vedie. Vyšetrovateľ nezistil skutočný stav veci a takto nevyšetrený prípad odovzdal prokurátorovi. Prokurátor vec nevrátil vyšetrovateľovi, ale podal obžalobu.

Vo všeobecnosti platí, že orgány činné v trestnom konaní a súdy nemôžu pri posudzovaní viny pri podozrení zo spáchania trestného činu skrátenia dane vychádzať len z predpokladov alebo odhadov správcu dane, ktorý daňovú povinnosť určil len na základe pomôcok. Musia vychádzať z dokazovania vykonaného v trestnom konaní, z ktorého môžu následne vyvodzovať výšku príjmov a výdavkov daňového subjektu a tým aj výšku daňovej povinnosti. O trestný čin skrátenia dane a poistného nemôže ísť v prípade, ak daňový subjekt má výsledok hospodárenia nula alebo strata a to ani v prípade, ak by si nesplnil povinnosť podať daňové priznanie. Ohľadne uvedeného v prílohe pripája uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/147/2014.

Ďalším dôkazom obžaloby je správa Daňového úradu Liptovský Mikuláš, ktorá uvádza, že spoločnosť RBL s.r.o. nemala za rok 2006 žiadne zdaniteľné plnenia. Táto informácia daňového úradu však celkom nezodpovedá skutočnosti, aj keď táto situácia vznikla jeho chybou. Správa tiež uvádza, že spoločnosť RBL s.r.o. nepodala za rok 2006 daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby, EKOPETROL s.r.o. v daňovom priznaní k dani z príjmu uvádzal výnosy 300.000,- Sk a spoločnosť HOTELIA s.r.o. tiež nepodala daňové priznanie. Skutočnosť, že spoločnosti RBL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. nepodali daňové priznanie a spoločnosť EKOPETROL s.r.o. podala nevyplnené, resp. nesprávne vyplnené daňové priznanie, je síce pravda, ale nemôže to byť dôkazom o skrátaní dane spoločnosti MULTIRENT s.r.o. a ani v žiadnej z týchto spoločností.

Za situácie, keď prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec zistení daňového úradu, ktoré však môžu zakladať maximálne len podozrenie zo spáchania skutku skrátenia dane, ho prokurátor obžaloval alibisticky a dôkazné bremeno preniesol na neho. Okresný súd nemal dosť odvahy alebo odbornosti takto podanú obžalobu ihneď zamietnuť, preto že skutok skrátenia dane je dokazovaný „dôkazmi“ zakladajúcimi maximálne len podozrenie zo spáchania skutku skrátenia dane. Skutok skrátenia dane spoločnosti MULTIRENT s.r.o. preto nemá nepochybnú oporu vo vykonanom dokazovaní a zakladá sa len na podozrení, resp. na predpokladoch (domnienkach) prokurátora a súdu.

Obžalovaný v tomto trestnom konaní predložil účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ako aj znalecký posudok prof. Ing. J. Ďaďa, PhD., ktoré dokazujú záporný hospodársky výsledok spoločnosti

MULTIRENT s.r.o. a vyvracajú tak podanú obžalobu zo spáchania skutku skrátenia dane. Aj napriek uvedenému sa okresný súd vytrvalo prikláňa na stranu obžaloby a len na základe domniek a odborne nesprávnych záverov už tretí raz vyhlásil odsudzujúci rozsudok. Doteraz ani raz nezdôvodnil, prečo takto rozhoduje (týka sa to aj oslobodzujúceho rozsudku) a robí tak svoje rozsudky pre odvolací súd nepreskúmateľné. V tomto poslednom rozsudku sa okresný súd pokúsil odôvodniť, prečo sa priklonil na stranu obžaloby. Ním uvádzané dôvody sú prevažne založené len na domnienkach súdu alebo sú nesprávne z dôvodu neodborného pohľadu súdu na problematiku účtovníctva a daňovníctva. Je v situácii, že konanie sa ťahá 10 rokov a na poslednom pojednávaní mu zo strany súdu bolo povedané, že je to jeho vinou, lebo stále žiada predkladať nové dôkazy a tak účelovo naťahuje čas. Skutočnosť je však taká, že na predchádzajúcich pojednávaniach mu však súd jeho žiadosti zamietol, rovnako postupoval aj na poslednom pojednávaní.

V rámci zdôvodnenia odvolania má snahu vyjadriť sa k odôvodneniu odsudzujúceho rozsudku okresného súdu a tiež doplniť nové dôkazy, ktoré jednoznačne vyvrátia podanú obžalobu a tým aj odsudzujúci rozsudok.

Okresný súd v odôvodnení rozsudku tvrdí: „Rozsah príjmov tvrdených obžalovaným nekorešponduje s obsahom listinných dôkazov, ktoré obžalovaný predložil následne, a to ani s údajmi v pokladničnej knihe. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní tvrdil, že mal výdavky v rozsahu približne 11,8 mil. SK a príjmy 12 mil. Sk. V pokladničnej knihe sú príjmy vyčíslené vo výške 17.814.348,-Sk.“ V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že uvádzané príjmy a výdavky na hlavnom pojednávaní konštatoval ešte pred tým, ako súdu predložil spracované a skontrolované účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o. (za 10 rokov). Tieto čísla preto uvádzal len orientačne, pretože úplne presné čísla mal ešte len súdu predložiť v podobe účtovníctva. Ním uvádzané údaje od predložených účtovných dokladov sa líšia preto, lebo faktúra s príjmom 1.376.000,-Sk bola pôvodne v príjmoch spoločnosti RBL s.r.o., ale správne mala byť v príjmoch MULTIRENT s.r.o. (bola vystavená bez DPH) a až odtiaľ mali byť peniaze z nej rozdelené pre RBL s.r.o. a HOTELIU s.r.o. Účtovníčka pri spracovaní a kontrole účtovníctva zistila niektoré zbytočne zložité preúčtovania podielov na nákladoch medzi jeho spoločnosťami, ktoré vznikli pri vybavovaní úveru (auto, PHM a réžia). Ich zjednodušením a úpravou v zmysle účtovných a daňových pravidiel sa potom dospelo ku končným presným číslam, ktoré potom prešli ešte aj druhou kontrolou znalcom pri spracovaní znaleckého posudku. Tiež na margo tohto vyjadrenia súdu uvádza, že pokladničná kniha neuvádza celkové daňové príjmy a výdavky, ale eviduje len hotovostné príjmy a výdavky pokladne. Ak by aj niektorá platba z pokladničnej knihy bola vykonaná bankovým prevodom, tak by v pokladničnej knihe už nebola uvedená. Z týchto dôvodov je uvádzané tvrdenie súdu odborne nesprávne a k predmetu obžaloby nemá žiadnu dôkaznú hodnotu. Okresný súd ďalej konštatoval, že: „Početnosť jeho firiem svedčí o zámere tzv. prelievať peniaze s cieľom minimalizovať rozsah odvodovej povinnosti.“

Takéto tvrdenie súdu je založené len na jeho domnienke, bez akýchkoľvek dôkazov a takto sa len snaží podporiť svoj odsudzujúci rozsudok. Početnosť firiem v skutočnosti svedčí len o špecializácii jeho firiem na svoju oblasť podnikania a mať na každú oblasť podnikania samostatnú spoločnosť je prehľadnejšie a bezpečnejšie a teda, ak by sa v niektorej oblasti podnikania nedarilo a došlo by k bankrotu, tak to nepostihne ostatné spoločnosti, ale ak by všetko bolo sústredné v jednej spoločnosti, tak problém by mohol stiahnuť ku dnu všetko. Všetky jeho spoločnosti majú rovnaké sadzby dane a môžu si uplatňovať výdavky len v zmysle daňových a účtovných pravidiel, takže tzv. „prelievaním“ peňazí nemôžu reálne získať žiadnu výhodu. Aj napriek spomínanej špecializácii sa mu stalo za situácie, keď v snahe získať konečne potrebné úverové zdroje na rozbeh podnikateľských zámerov v jeho spoločnostiach, všetky voľné peniaze použil na tento účel. Spreneverou veľkej časti týchto peňazí a nesplnením zmluvných podmienok zo strany splnomocnenej osoby - riaditeľa oblastnej pobočky poisťovne Generali vo Wiener Neustadte Karla Christofa, boli tieto jeho snahy zmarené a finančná strata tak postihla všetky jeho firmy, ako aj jeho osobu.

Špecializácia jeho firiem bola aj príčinou spôsobu zarobenia a rozdelenia peňazí v roku 2006. Príjmy zo sprostredkovania nemohli byť zarobené priamo spoločnosťami EKOPETROL s.r.o., RBL s.r.o. a HOTELIA s.r.o., pretože EKOPETROL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. nemali živnostenské oprávnenie na sprostredkovanie obchodu a služieb. Spoločnosť RBL s.r.o., hoci túto živnosť má, tak bola platcom DPH, pričom obchodní partneri, od ktorých boli inkasované príjmy, neboli platcami DPH. V prípade realizácie obchodov cez RBL s.r.o. by sa tieto príjmy daňovo výrazne predražili pre nutnosť odvodu DPH vo výške 19% z objemu obchodov. Táto DPH však u neplatcov DPH nie je v odmene za sprostredkovanie započítaná. Preto by odvod DPH bol nadmerným a zbytočným daňovým zaťažením získaných príjmov za rok 2006. Ostala tak len spoločnosť MULTIRENT s.r.o., ktorá inkasovala príjmy a potom ich prerozdělila sesterským spoločnostiam podľa ich potreby. Až v druhej polovici roka 2006 sa to potom zmenilo na spoločnú jednu potrebu, ktorou bolo získavať úverové prostriedky. K tomuto predkladá v závere tohto

odôvodnenia prehľadnú schému celej situácie s vysvetlením a vydokladovaním všetkých platieb medzi jeho spoločnosťami navzájom a aj s tretími subjektami.

Okresný súd v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku tiež tvrdí: „Logika tvrdení obžalovaného, že v inkriminovanom období bol v ťaživej osobnej situácii, je oslabená jednoduchým faktom, že každý daňový subjekt má možnosť požiadať o odklad podania daňového priznania, avšak obžalovaný to neurobil a naprávať nelegálny stav začal až po odhalení daňového úniku pracovníkmi správcu dane.“

Súd tu uvádza fakty, o ktorých nemá žiadne informácie. Maximálny možný odklad podania daňového priznania bol 3 mesiace (k čomu ako dôkaz č. 2 predkladá stanovisko finančnej správy k odkladu podania daňového priznania).

On dňa 10.4.2007 nastúpil na výkon náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok za nezaplatenie peňažného trestu a vôbec nevedel, ako dlho bude vo výkone trestu odňatia slobody, kým sa podarí peňažný trest zaplatiť a či vôbec sa to podarí. Nakoniec sa to stihlo dosť rýchlo a z výkonu trestu bol prepustený 12.6.2007. Avšak ani maximálny odklad podania daňového priznania by tak nič zásadné neriešil.

Najdôležitejšou skutočnosťou však bolo a naďalej je aj to, že žiadny nelegálny stav nepotreboval naprávať, pretože žiadny nelegálny stav podaním neúplných alebo nevyplnených daňových priznaní, prípadne nepodaním daňových priznaní nevznikol. Preto ani pracovníci správcu dane pri daňovej kontrole neodhalili žiadny daňový únik.

Platí zásada, že podanie nevyplneného daňového priznania, nepodanie daňového priznania alebo určenie dane podľa pomôcok nie sú samé o sebe trestnoprávne nelegálnym konaním a následkom. Daňový subjekt má povinnosť podať daňové priznanie, pričom nepodanie daňového priznania (prípadne podanie nevyplneného priznania) nie je možné považovať za spáchanie trestného činu skrátenia dane len vtedy, ak daňovému subjektu nevznikla žiadna daňová povinnosť, má nulový alebo záporný hospodársky výsledok, resp. nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť. Z ním vedených účtovných záznamov v roku 2006 jednoznačne vyplýva, že všetky jeho firmy skončili v strate. Len z tohto dôvodu dal rodine pokyn podať všetky daňové priznania v jeho 12 spoločnostiach (8 nečinných) aj v neúplnom stave, v akom na konci marca 2007 boli. A aj tak sa stalo, že daňové priznania RBL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. sa nepodali, lebo neboli na pracovnom stole. Dôvodom podania daňových priznaní aj v neúplnom stave bola len snaha vyhnúť sa zbytočnej pokute 2.000,-Sk za každé nepodané priznanie. Na opravu týchto daňových priznaní mal dostatok času, lebo lehota mu končila až 31.12.2012. V prípadnej oprave daňových priznaní by však nenaprával nelegálny stav, ale len upresnil výšku strát pre možnosť si ich odpočítať z budúcich príjmov - do 5 rokov. Pretože spoločnosti MULTIRENT s.r.o. a HOTELIA s.r.o. boli počas jeho výkonu trestu odňatia slobody (v období od 9.5.2011 až 6.8.2012) zrušené súdom ex offa a vymazané z obchodného registra SR, tak oprava daňových priznaní už nemala význam (ako dôkaz č. 3 predkladá výpis z obchodného registra spoločnosti HOTELIA s.r.o. a ako dôkaz č. 4 výpis z obchodného registra spoločnosti MULTIRENT s.r.o.).

Spoločnosť EKOPETROL s.r.o. aj v prípade rozbehu výroby mala zase 5 rokov daňové prázdniny a tak ani jej stratu by nebolo z čoho odpočítať. Skutočné hospodárske výsledky všetkých jeho 4 spoločností uvádza v závere tohto odôvodnenia aj s potrebnými dôkazmi.

Okresný súd ďalej uvádza: „To, že obžalovaný predložil na preskúmanie účtovné doklady s veľkým časovým odstupom, tiež svedčí o jeho účelovom správaní, zvlášť, keď dodatočne predložené listinné dôkazy týkajúce sa prepojených obchodných spoločností, z hľadiska posúdenia ich originality, času vzniku, resp. vyhotovenia v spojitosti s tvrdenými obchodnými transakciami, sú sporné a transparentnosť obchodnej činnosti obžalovaným tým trpí absenciou vierohodnosti.“

Všetky účtovné doklady u všetkých 4 spoločností vznikli v roku 2006, pretože vtedy sa udiali všetky obchodné transakcie. Časový odstup od ich vzniku, do ich predloženia na preskúmanie daňovému úradu, vyšetrovateľovi, znalcovi alebo súdu, nemôže nič zmeniť na ich správnom a platnosti. Ich oneskoreným predložením na akúkoľvek kontrolu, nie je preto možné získať žiadnu výhodu a preto nerozumie, v čom vidí okresný súd jeho účelové správanie. Na uvedené spochybňovanie transparentnosti obchodnej činnosti a času vzniku dokladov, bude v závere odôvodnenia uvedený dostatok dôkazov, ktoré vyvrátia akékoľvek spochybňovanie, ako aj vierohodnosť a transparentnosť činnosti v jeho spoločnostiach.

Súd ďalej tvrdí, že „aj z fyzického výkonu trestu odňatia slobody mohol požiadať o odklad podania daňových priznaní.“ Toto tvrdenie je len ďalším príkladom odôvodňovania jeho viny, keď je toto prezentované ako fakt, ale v skutočnosti ide o nezmyselné tvrdenie, prameniace z nevedomosti súdu. Nakoľko bol vo výkone trestu odňatia slobody od 10.4.2007 a žiadosť o odklad podania daňového priznania bolo nutné podať najneskôr do 15.3.2007, tak uvedený argument súdu je úplne bezpredmetný

(k uvedenému predkladá dôkaz č. 2 - Stanovisko finančnej správy k odkladu podania daňového priznania).

Súd taktiež uvádza, že „i na poslednom pojednávaní obžalovaný opätovne tvrdil, že urobil objednávku na ďalší znalecký posudok, resp. jeho doplnenie, pričom kvôli časovej tiesni to doposiaľ nezrealizoval, odvolávajúc sa na súčasný výkon trestu odňatia slobody.“ Súd zjavne neakceptuje, že nie on si určuje termín, kedy si znalec nájde čas na jeho požiadavku o doplnenie znaleckého posudku a teda on ani nemohol realizovať znalecký posudok. To môže len znalec. Dôležitou prekážkou, ktorá mu komplikuje kontakt so znalcom, ako aj predloženie dokladov a konzultácie k doplneniu znaleckého posudku, je súčasný výkon trestu odňatia slobody a situácia s covidom na Slovensku. Tu musí ešte pripomenúť, že trest odňatia slobody, ktorý začal vykonávať 27.5.2020 a ktorý mu skomplikoval možnosť sa riadne pripraviť na dve súdne konania a to okrem tohto aj na pojednávanie vo veci sp.zn. 3T/117/2018, je nezákonný, pretože skutok podvodu sa nestal.

Súd v odôvodnení ďalej uvádza, že „pokiaľ ide o znalecký posudok, znalec vychádzal z účtovných dokladov predložených obžalovaným dodatočne, preto možno výsledky znaleckého dokazovania vyhodnotiť ako prameniácie z formálne deklarovaných údajov, a tak výsledky znaleckého dokazovania nie sú spôsobilé zvrátiť dôkaznú situáciu v prospech obžalovaného a teda znalecký posudok dodatočne predložený obžalovaným sa nejaví byť podstatným dôkazom.“ On znalecký posudok súdu predložil tak rýchlo, ako to bolo možné vzhľadom na vyťaženosť znalcov. Konkrétny znalec prof. Ing. Ďaďo PhD. bol až 10-ty oslovený znalec, ktorý mu bol ochotný znalecký posudok vypracovať. Takže argument súdu o dodatočnom predložení posudku a dodatočne predložených dokladov je nepodstatný a pri hodnotení správnosti a platnosti dokladov aj znaleckého posudku nemá žiadny relevantný význam.

Okresný súd sa na pokyn odvolacieho súdu vysporiadal s hlavným dôkazom obhajoby tak, že ho úmyselne spochybnil ako dôkaz, pričom dôvodom jeho spochybnovania sú „dodatočne“ predložené doklady, ktoré údajne len formálne deklarujú uvedené údaje. Tu si dovoľí odvolaciemu súdu uviesť, že dodatočne predložené doklady sú presne tie isté, ako načas predložené doklady. Čas od vzniku dokladov k ich predloženiu ku kontrole nemôže nič zmeniť na ich platnosti a správnosti. Takže znalec vychádzal z tých istých dokladov, z ktorých by vychádzal aj daňový úrad pri daňovej kontrole. Čas ich vzniku je jasne definovaný obchodnými transakciami uskutočnenými v roku 2006. Účtovníčka a aj znalec potvrdili správnosť dokladov ako odborne kompetentné osoby. Okresný súd nie je odborne spôsobilý spochybnovať správnosť a pravosť účtovných dokladov a ich účtovné a daňové vyhodnotenie. Súd neuviedol jediný skutočný dôkaz, ktorý by spochybnil závery znalca. Súd sa v snahe odôvodniť si svoj odsudzujúci rozsudok jednoducho zbavil tejto prekážky pochybným argumentom o dodatočnosti a formálnosti účtovných dokladov spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Súdu pritom vôbec neprekáža, že prokurátor má celú obžalobu postavenú nie na dôkazoch, ale len na podozreniach zo spáchania skutku skrátenia dane. Napriek tomu súd takúto obžalobu podporuje a snaží sa svoj odsudzujúci rozsudok odôvodniť aj takýmito argumentmi.

Súd ďalej pokračuje tvrdením, že „v priebehu konania bolo viackrát preukázané, že účtovníctvo obžalovaného nebolo vedené riadne...“ Ako už uviedol, tak súd nie je odborne spôsobilý hodnotiť, či účtovníctvo bolo alebo nebolo vedené riadne. Aj keď nespĺňalo formy zápisov podľa účtovných osnov, aj tak dokázal viesť účtovné doklady a jednoduchšiu formu účtovníctva dostatočne presne na správne určenie hospodárskych výsledkov a daňových povinností jeho spoločností. Účtovné doklady boli vždy vystavené a vedené tak, aby sa nový účtovník vedel rýchlo zorientovať a zapísať všetky účtovné doklady formálne správne podľa účtovných zásad v elektronickej podobe. Toto tvrdenie okresný súd opiera len o jediné jeho vyjadrenie, že si viedol len „jednoduchý“ prehľad príjmov a výdavkov a nie účtovníctvo v požadovanej forme. Vzhľadom na množstvo a hlavne charakter obchodných transakcií a početnosť dokladov to bol úplne postačujúci spôsob, aby na základe týchto jeho účtovných záznamov vedel správne a dostatočne presne určiť hospodárske výsledky a daňové povinnosti jeho spoločností.

Súd ďalej tvrdí, že „ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní tvrdil, že účtovné doklady existovali aj v čase podávania daňového priznania, nehovoril pravdu.“ Aj toto tvrdenie je len domnienka súdu, ktorá však nie je podložená žiadnym skutočným dôkazom. Preto na vyvrátenie takýchto osočujúcich a nepravdivých tvrdení súdu predkladá v závere nové dôkazy, ktoré jednoznačne preukážu, že všetky obchodné transakcie sa stali v roku 2006 a preto aj účtovné doklady, dokumentujúce tieto transakcie, existovali v čase podávania daňových priznaní. Chýbal jedine formálne správny zápis účtovných dokladov v elektronickej podobe, ktorý by však nič nezmenil na správnosti zistených hospodárskych výsledkov a daňových povinností jeho spoločností.

Súd ešte pokračuje vo svojich neodborných domnienkach, keď tvrdí, že „účtovné doklady boli vyfabrikované až dodatočne na základe voľných úvah.“ Všetky účtovné doklady boli vyhotovené len na základe obchodných transakcií v roku 2006, kedy sa všetky transakcie uskutočnili. Účtovné doklady sa

nemôžu vyhotovovať na základe nejakých voľných úvah, ale presne podľa uskutočnených obchodných transakcií. Účtovné doklady len dokumentujú všetky ekonomické a finančné pohyby, ktoré sa vo firme dejú. Preto zaznamenaním všetkých finančných pohybov, aj keď len v „jednoduchej“ forme, je možné rovnako presne určiť hospodársky výsledok a daňovú povinnosť firmy, ako zo správne formálne vedeného účtovníctva. Preto nepotrebuje „fabrikovať“ nejaké vymyslené „voľnoúvahové“ transakcie, ako sa nesprávne domnieva súd.

Súd k účtovným dokladom ešte dodáva, že „autenticita a pravdivosť dodatočne predložených účtovných dokladov je spochybnená i tým, že v zásada všetky obchodné prípady medzi prepojenými spoločnosťami mali byť zrealizované hotovostnými platbami.“ To, že platby medzi prepojenými spoločnosťami boli realizované hotovostnými platbami, nie je nič pochybné, resp. nezákonné, nedokazuje a platí, že hotovostné a bankové platby boli rovnocenné. V jeho prípade však išlo len o praktické riešenie, aby sa peniaze zbytočne nepresúvali cez bankové účty medzi jeho spoločnosťami len pre získanie účtovného zápisu v bankovej podobe (výpis z účtu) pre potreby účtovníctva.

Ak by sa ho súd na pojednávaní aspoň raz opýtal na jemu nejasné veci, napr. práve na dôvod hotovostných platieb, tak by už dávno mohol dostať vysvetlenia a boli by sme bližšie k spravodlivému rozsudku.

Dôvod hotovostných platieb medzi jeho spoločnosťami a súčasne aj reálnosť uskutočnených transakcií v roku 2006 potvrdzuje dôkazmi:

Príjmy spoločnosti MULTIRENT s.r.o. boli vyplatené v dvoch obdobiach podľa príjmových dokladov z účtovníctva MULTIRENT s.r.o. priloženého v spise, konkrétne z pokladničnej knihy. Podľa pokladničnej knihy, prvé platby boli realizované v apríli 2006, keď MULTIRENT s.r.o. dostal zaplatené nasledovné sumy v hotovosti (podľa príjmových dokladov):

P-001	21.3.2006	224.100,-Sk
P-002	20.4.2006	6.747.600,-Sk
P-003	27.4.2006	224.100,-Sk
P-004	28.4.2006	199.120,-Sk
P-005	28.4.2006	1.376.000,-Sk
SPOLU :		8.770.920,-Sk
		- 6.500.000,- Sk (odložené u FINTRADE s.r.o., Nitra)
		2.270.920,-Sk

Sumu 6.500.000,- Sk z dokladu P-002 však hneď nechal u Ing. U. (spoločnosť FINTRADE s.r.o.), nakoľko chceli ísť do ďalšieho obchodu a bolo potrebné mať peniaze pripravené. Účtovne však boli všetky peniaze vyplatené z ukončeného sprostredkovania zákazky. Takže reálne mal MULTIRENT s.r.o. v apríli k dispozícii 2.270.920,-Sk. Z nich si on osobne požičal sumu 1.000.000,- Sk (podľa dokladu V-001) na obchodovanie finančných derivátov. V konaní predkladal aj prevodné príkazy z W., ktorými prevádzal tieto peniaze k brokerovi. Toto potvrdzuje aj znalecký posudok predložený v konaní 2T/21/2006, v ktorom od 8.6.2020 čaká na pojednávanie o povolení obnovy konania, nakoľko skutok podvodu sa nestal. Zvyšné peniaze boli vyplatené spoločnostiam RBL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. na základe vystavených faktúr podľa V-003 a V-002. Z týchto peňazí potom RBL s.r.o. financovala kúpu auta a platila prevádzkovú réžiu. Spoločnosť HOTELIA s.r.o. pripravovala pokračovanie výstavby penziónu s reštauráciou v Pavčinej Lehote podľa projektu a vydaného stavebného povolenia. Dôkazy o týchto výdavkoch jeho spoločností sú uvedené v závere odôvodnenia.

Druhá časť príjmov MULTIRENT s.r.o. sa realizovala až v decembri 2006, podľa hotovostných príjmových dokladov z pokladničnej knihy:

P-007	1.6.2006	446.300,-Sk
P-008	4.12.2006	321.708,-Sk
P-009	7.12.2006	3.280.000,-Sk
P-010	29.12.2006	395.420,-Sk
SPOLU:		4.443.428,-Sk

Keď v septembri 2006 sa rozhodol ísť do získania úveru cez spoločnosť EKOPETROL s.r.o., tak na splnenie podmienok financovania musel zmeniť pôvodné plány. Bolo potrebné previesť na účet EKOPETROLU s.r.o. v N. v Rakúsku sumu 300.000,-USD, určené na získanie garancií, ktorými mal EKOPETROL s.r.o. ručiť za úver z N. Rakúsko vo výške 10 mil. Eur. Tiež bolo potrebné zaplatiť X. O., podľa zmluvy z 10.10.2006 za sprostredkovanie vybavenia garancií aj úveru sumu 380.000,- Eur. (ohľadne uvedeného predkladá ako dôkaz č. 5 mandátnu zmluvu s X. O.).

Z tohto dôvodu musel použiť na tento účel všetky dostupné peniaze, ktoré mal a ešte aj zobrať pôžičku. Preto mu Ing. U. vyplatil odložených 6.500.000,-Sk z apríla 2006 a požičal mu ešte aj peniaze na platbu pre K. O.. Dňa 24.11.2006 mu previedol na účet EKOPETROLU s.r.o. v N. R. sumu 300.000,-USD (dôkaz

č. 6 - prevodný príkaz Ing. U.), (dôkaz č. 7 - výpis z účtu EKOPETROL s.r.o. s platbou 300.000,-USD), čo predstavovalo (podľa kurzu NBS z 24.11.2006, 1 USD - 27,52 Sk) sumu 8.256.000,- Sk. V hotovosti mu ešte požičal 70.000,- Eur (podľa kurzu NBS z 24.11.2006, 1,-Eur je 35,649 Sk), čo bolo 2.495.430,- Sk. EKOPETROL s.r.o. tak dostal vyplatené (24.11.2006) sumu 10.751.430,-Sk Tieto peniaze však patrili do príjmov spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ale vzhľadom na časovú tieseň pred koncom roka a jednoduchší a rýchlejší prevod peňazí do zahraničia cez fyzickú osobu (Ing. U.) boli vyplatené fyzicky priamo spoločnosti EKOPETROL s.r.o. Do výslednej sumy príjmov spoločnosti MULTIRENT s.r.o. vo výške 10.943.428,- Sk, ktoré v novembri ešte neboli za rok 2006 zaplatené, tak chýbalo už len 199.998,- Sk. Tieto potom dostal v decembri 2006 z druhej časti príjmov pre MULTIRENT s.r.o. a z týchto peňazí si potom stiahol pôžičku aj Ing. U., ktorú mu poskytol 24.11.2006.

4.443.428,-Sk (decembrové príjmy MULTIRENT s.r.o.)

+ 6.500.000,-Sk (odložené peniaze z apríla 2006)

10.943.428,-Sk (suma príjmov, ktoré bolo treba vyplatiť MULTIRENTU)

- 10.751.430,-Sk (platba EKOPETROLU s.r.o. v Rakúsku)

199.998,-Sk (zvyšok príjmov MULTIRENTU s.r.o.)

Na základe tejto priamej platby na účet EKOPETROLU s.r.o., potom vyplynula potreba vystaviť už len príjmové aj výdavkové doklady tak, aby správne účtovne dokumentovali cestu peňazí medzi jeho spoločnosťami. Preto boli tieto transakcie „len“ v hotovosti. Týmto je jednoznačne potvrdené, že hotovostné platby boli skutočne uskutočnené na podklade fyzicky vyplatených peňazí tak, ako boli zaúčtované a nepochybne sa tak stalo v roku 2006. Týmto vyvracia akékoľvek pochybnosti okresného súdu o autenticite a pravdivosti účtovných dokladov vystavených medzi jeho spoločnosťami a súčasne potvrdzuje reálnosť uskutočnených obchodných transakcií medzi spoločnosťami a tretími subjektmi v roku 2006.

Súd v závere zdôvodnenia svojho rozsudku uvádza: „obhajoba obžalovaného je spochybnená podkladmi získanými od správcu dane, ktoré boli v priebehu konania predložené a fakticky podporujú závery o spáchaní skutku obžalovaným. Súd zdôrazňuje i prokurátorom prezentované zistenia správcu dane uvedené v správe, že RBL s.r.o. za zdaňovacie obdobie 2006 v rámci daňového priznania k DPH nevykázala žiadne zdaniteľné obchody a daňové priznanie k dani z príjmu za rok 2006 ani nepodala. EKOPETROL za zdaňovacie obdobie 2006 v daňovom priznaní vykázal výnosy iba 300.000,- Sk. HOTELIA s.r.o. za rok 2006 daňové priznanie ani nepodala.“

K týmto údajným „dôkazom“ od správcu dane sa už vyjadril v úvode jeho odôvodnenia. K správe Daňového úradu Liptovský Mikuláš ešte doplní toto vysvetlenie. Spoločnosť RBL s.r.o. podávala mesačné daňové priznania k DPH (za mesiace 1-10/2006 priznania predložil poslednom pojednávaní), v ktorých mala za toto obdobie 1-10/2006 len nadmerné odpočty 108.716,-Sk. Daňový úrad mu oznamoval mesačné kompenzácie nadmerných odpočtov DPH za mesiace 1-10/2006 na staršie daňové nedoplatky (dôkaz č. 8 - oznámenie daňového úradu o kompenzácii nadmerných odpočtov DPH). Prijatá DPH za 2 zdaniteľné obchody mala byť priznaná v mesiaci december 2006 vo výške 185.282,- Sk (z dvoch príjmových faktúr od MULTIRENTU a ELEKTROPRODUKTU). K uvedenému pripája ako dôkaz č. 25 faktúru č. 2006/14 s príjmom od ELEKTROPRODUKTU s.r.o. Jeho neúmyselnou chybou vystavil faktúru č. 2006/012 bez DPH, nakoľko sa nesprávne domnieval, že ak ide o fakturáciu podielu na príjme, tak sa na to nevzťahuje DPH. Tak dňa 25.1.2007 podal daňové priznanie k DPH za december 2006 bez uvedenia tejto dane na vstupe a zabudol aj na DPH z druhej faktúry č. 2006/014. Na chybu prišiel až pri príprave podkladov k daňovým priznaniam k dani z príjmu v marci 2007. Vzhľadom k hektickej situácii s neplnením termínov podľa zmluvy v Rakúsku, premene peňažného trestu 700.000,-Sk na 1 rok odňatia slobody s nástupom 17.3.2007 a zvyšujúcej sa finančnej tiesni, na opravu daňového priznania DPH a aj na dopracovanie daňových priznaní k dani z príjmu jednoducho rezignoval. 10.4.2007 potom musel nastúpiť do VTOS. Až po prepustení z VTOS (po zaplatení peňažného trestu) 12.6.2007 sa neskôr dozvedel, že od 21.4. do 31.5.2007 daňový úrad vykonal kontrolu DPH za mesiace 1-10/2006. Pretože o tejto kontrole nevedel, tak nemohol zabezpečiť predloženie potrebných dokladov ku kontrole oprávnenosti nadmerných odpočtov DPH. Kontrola bola uzavretá podľa pomôcok a kompenzované nadmerné odpočty DPH boli dorubené v plnej výške. Pritom 17. augusta 2006 na daňový úrad podával daňové priznanie k dani z motorových vozidiel (dôkaz č. 9 - daňové priznanie k dani z motorových vozidiel), z ktorého vyplývalo, že RBL s.r.o. vlastní auto vyššej hodnoty a tak nadmerné odpočty budú mať reálny základ. Výsledok daňovej kontroly sa už nedal opraviť a tak ostal pôvodný stav. Aj keď k oprave daňových priznaní k DPH už nedošlo, tak nadmerné odpočty a daňová povinnosť sa vzájomne kompenzovali a tak výsledok pre štátnu pokladňu je neutrálny. Toto je však jasný príklad toho, prečo výsledok daňovej kontroly určený podľa pomôcok nemôže byť v trestnom konaní použitý ako dôkaz, pretože skutočný stav daňovej povinnosti môže byť úplne iný, než odhad správcu dane.

Z tohto vysvetlenia je tak zrejmé, že správa daňového úradu k spoločnosti RBL s.r.o. nemá žiadnu dôkaznú hodnotu k predmetu obžaloby. Uvádzané podklady od správcu dane, teda odhady správcu dane a konštatovanie o nepodaní daňových priznaní, resp. nevyplatených daňových priznaní, nemôžu byť v trestnom konaní samo o sebe dôkazmi, že sa stal skutok podľa obžaloby. Spoločnosti sa nepodaním daňového priznania, resp. podaním nevyplneného (nesprávne vyplneného) daňového priznania nedopustili žiadneho trestnoprávneho konania s následkom. Z trestnoprávneho hľadiska sa vychádza z predpokladu, že ak daňový subjekt nepodá daňové priznanie, resp. podá nevyplnené daňové priznanie, predpokladá sa, že nemal žiadnu daňovú povinnosť, t.j. že hospodársky výsledok bol nula alebo záporný.

Preto v závere jeho odôvodnenia na vyvrátenie všetkých pochybností a nejasností vysvetlí a podloží dôkazmi priebeh všetkých obchodných transakcií medzi jeho spoločnosťami a reálnymi dokladmi preukáže, že všetky jeho spoločnosti mali záporný, resp. nulový hospodársky výsledok za rok 2006.

V priloženej schéme (dôkaz č. 10 - schéma obchodných transakcií v roku 2006) sú zobrazené jeho 4 spoločnosti, ktoré boli zapojené do obchodných transakcií v roku 2006. Pod názvom spoločnosti je uvedená aj hlavná živnosť spoločnosti. Všetky príjmy od tretích subjektov v roku 2006 boli za sprostredkovanie a získali ich 2 spoločnosti. MULTIRENT s.r.o. vo výške 13.204.348,-Sk a RBL s.r.o. vo výške 75.164,70 plus DPH 14.282,30 Sk. Svoje príjmy spoločnosť MULTIRENT s.r.o. rozdelila medzi ostatné spoločnosti nasledovne :

ELEKTROPETROL s.r.o. - 11.350.000,-Sk z dvoch faktúr podľa výdavkových dokladov, V-004 - 10.500.000,-Sk, V-005 -850.000,-Sk,

RBL s.r.o. - 900.000,-Sk plus DPH 171.000,-Sk podľa V-003,

HOTELIA s.r.o. - 800.000,-Sk podľa V-002.

Ďalej uvádza príjmy a výdavky jednotlivých spoločností a z toho vyplývajúce hospodárske výsledky:

Spoločnosť RBL s.r.o. mala v roku 2006 len dva príjmy. Jeden od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. vo výške 900.000,-Sk plus 171.000,-Sk DPH a druhý od spoločnosti ELEKTROPRODUKT s.r.o. vo výške 75.165,-Sk plus 14.282,-Sk DPH. Celkový príjem za rok 2006 tak bol 975.165,-Sk. DPH vo výške 185.282,-Sk sa priznáva a zdaňuje samostatne a na hospodársky výsledok nemá vplyv.

Výdavky RBL s.r.o. boli tvorené nasledujúcimi položkami:

- leasing auta - podľa leasingovej zmluvy (dôkaz č. 11 - leasingová zmluva CAC Leasing, dôkaz č. 12 - splátkový kalendár k leasingovej zmluve) za rok 2006 boli zaúčtované náklady za 1. zvýšenú splátku a 4 mesačné splátky spolu 506.822,- Sk, paušálny poplatok 12.888,-Sk, spolu 519.710,- Sk,

- poisťka za auto - 21.518,- Sk (dôkaz č. 13 - poisťná zmluva na auto)

- daň z motorového vozidla - 2.193,-Sk (dôkaz č. 9 - daňové priznanie dane z motorových vozidiel)

- pohonné hmoty - výpočet spotreby PHM urobil podľa najazdených km, priemernej spotreby podľa technického preukazu a ceny nafty v danom období. Výsledky za PHM boli zaúčtované na základe bločkov kvôli DPH, ale pre ich množstvo preto pristúpil k výpočtu spotreby druhým spôsobom (dôkaz č. 18 - znenie § 19 ods. 2 písm. I, odsek 1. zákona č. 595/2003 Z.z.). Za rok 2006 bolo najazdených 43.150 km (dôkaz č. 16 - stav najazdených km k 30.12.2006) pri priemernej spotrebe nafty v danom období 11 - 37,80 Sk s DPH a 30,60 Sk bez DPH to predstavuje výdavok 431,5 x 9,4 x 30,60 - 124.117,-Sk

- zimné pneumatiky s diskami - 67.049,- Sk (dôkaz č. 15 -doklad o platbe za zimné pneu diskami)

- réžia firmy (drobné nákupy...) vydokladované bločkami v celkovej výške 35.704,-Sk, ktoré pre ich počet nepredkladá ako dôkaz

- platba za pomernú časť nákladov za sprostredkovanie úveru cez EKOPETROL s.r.o. vo výške 3,8% z výšky úveru, čo pri úvere 300.000,-Eur predstavuje 400.000,- Sk (dôkaz č. 17 - faktúra č. 20062311 za platbu provízie za sprostredkovanie úveru RBL s.r.o.). Podľa zákona o dani z príjmu č. 595/2003 Z.z., § 19 ide o daňovo uznateľný výdavok (dôkaz č. 19 - § 19 ods. 4 Zákona č. 595/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2014).

Celkové výdavky spoločnosti RBL s.r.o. za rok 2006 sú teda 1.170.291,-Sk, všetky predstavujú daňovo uznateľné výdavky a potom celkový hospodársky výsledok je:

celkové príjmy - 975.165,-Sk

celkové výdavky - 1.170.291,-Sk

hospodársky výsledok - 195.126,-Sk

Spoločnosť RBL s.r.o. tak za rok 2006 dosiahla záporný hospodársky výsledok vo výške 195.126,- Sk. Spoločnosť HOTELIA s.r.o. mala v roku 2006 len jeden príjem od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. vo výške 800.000,-Sk. Taktiež mala len jeden hlavný výdavok, ktorý platila spoločnosť EKOPETROL s.r.o. predstavujúci pomernú časť nákladov za sprostredkovanie úveru cez spoločnosť EKOPETROL s.r.o. vo výške 3,8% výšky úveru, čo pri úvere 600.000,-Sk predstavuje sumu 800.000,- Sk (dôkaz č. 21 - faktúra č. 20062011 za platbu provízie za sprostredkovanie úveru HOTELIA s.r.o.). Podľa zákona o dani z príjmu

č. 595/2003 z.z., § 19 ide o daňovo uznateľný výdavok. Tento úver bol určený na dostavbu penziónu s reštauráciou v Pavčinej Lehote, ktorý sa začal stavať v roku 2005 (dôkaz č. 20 - foto rozostavaného penziónu - zima 2006).

Samotnú réžiu v spoločnosti HOTELIA s.r.o. za rok 2006 vo výške 10.000,-Sk si už do výdavkov ani neuplatňuje, nakoľko po zrušení spoločnosti súdom 7.6.2011 to nemá význam. Z uvedeného potom vyplýva, že hospodársky výsledok je:

Celkové príjmy: 800.000,- Sk

Celkové výdavky: 800.000,- Sk

Hospodársky výsledok: 0,- Sk

Spoločnosť HOTELIA s.r.o. tak za rok 2006 dosiahla nulový hospodársky výsledok. Spoločnosť EKOPETROL s.r.o. mala v roku 2006 celkové príjmy tvorené príjmami od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. vo výške 11.350.000,-Sk (dva príjmy podľa výdavkových dokladov MULTIRENTU s.r.o. V-004 vo výške 10.500.000,-Sk a V-005 vo výške 850.000,-Sk), od spoločnosti RBL s.r.o. vo výške 400.000,- Sk (dôkaz č. 17 - faktúra za platbu provízie za sprostredkovanie úveru RBL s.r.o.) a od spoločnosti HOTELIA s.r.o. vo výške 800.000,-Sk. Spolu to predstavuje príjmy vo výške 12.550.000,- Sk.

Hlavný výdavok za rok 2006 predstavovala platba za sprostredkovanie garancií (vo výške 10 mil. Eur) X. O. na základe zmluvy z 10.10.2006 (dôkaz - zmluva s X. O.) vo výške 380.000,-Sk. Táto platba bola vykonaná v troch splátkach:

1. splátka - 24.11.2006 vo výške 70.000,- Eur (2.495.430,-Sk)

(dôkaz č. 22 - výdavkový doklad 1. platby provízie X. O.)

2. splátka - 12.12.2006 vo výške 90.000,-Eur (3.162.870,-Sk podľa kurzu NBS, z toho daň 1,-Eur - 35,143 Sk)

(dôkaz č. 23 - výdavkový doklad 2. platby provízie X. O.)

3. splátka - 18.12.2006 vo výške 300.000,- USD (8.256.000,-Sk)

(dôkaz č. 24 - výpis účtu EKOPETROL s.r.o. s platbou 300.000,- USD X. O.)

Spolu tak bolo X. O. zaplatené v troch splátkach:

24.11.2006 - 2.495.430,-Sk

12.12.2006 - 3.162.870,-Sk

18.12.2006 - 8.256.000,-Sk

Spolu 13.914.300,-Sk.

Táto suma predstavuje hlavný výdavok za sprostredkovanie úveru 10 mil. Eur, ktorý je podľa Zákona č. 595/2003 Z.z. § 19 daňovo uznateľný výdavok (dôkaz č. 19 - znenie § 19 ods. 4 Zákona č. 595/2003 Z.z. účinného do 31.12.2014).

Spoločnosť EKOPETROL s.r.o. mala ešte ďalšie náklady súvisiace s týmto úverovým obchodom vo výške 25.000,-Eur, ale po zlyhaní úveru už nemá význam ich uplatňovať a tak zvýšiť stratu EKOPETROLU s.r.o. za rok 2006. Ak by sa aj tento úverový obchod podaril, tak tieto straty by si EKOPETROL s.r.o. nemal z čoho odpočítať, pretože z dôvodu výroby biologicky degradovateľnej látky mal podľa zákona o dani z príjmu 5 - ročné daňové prázdniny.

Potom hospodársky výsledok za rok 2006 je:

Celkové príjmy: 12.550.000,-Sk

Celkové výdavky: 13.914.300,-Sk

Hospodársky výsledok: - 1.364.300,-Sk

Spoločnosť EKOPETROL s.r.o. tak za rok 2006 mala záporný hospodársky výsledok vo výške 1.364.300,- Sk.

Na základe týchto uvedených dôkazov potom môže sumarizovať hospodárske výsledky jeho 4 spoločností za rok 2006 takto:

MULTIRENT s.r.o. = -6.652,-Sk

EKOPETROL s.r.o. = -1.364.300,-Sk

RBL s.r.o. = -195.126,-Sk

HOTELIA s.r.o. = 0,-Sk

Všetky uvádzané dôkazy a účtovné doklady a z nich vyplývajúce závery chcel dať potvrdiť aj znalcovi formou doplnenia znaleckého dokazovania pôvodného znaleckého posudku. Z osobných dôvodov však znalec prof. Ing. J. Ďaďo, PhD. nemôže v terajšej situácii vyhovieť jeho žiadosti.

Podstatným vysvetlením priebehu obchodných transakcií medzi jeho spoločnosťami, ako aj transakcií s tretími subjektami, ktoré podložil potrebnými listinnými dôkazmi, je jednoznačne preukázané, že skutok skrátenia dane v zmysle obžaloby sa nestal. Taktiež bolo jednoznačne vyvrátené akékoľvek podozrenie, že by sa skutok skrátenia dane stal v ktorejkoľvek z ostatných troch jeho spoločností.

Preto žiada odvolací súd, aby ho v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Ak je odvolací súd toho názoru, že uvedené vysvetlenie a predložené dôkazy je potrebné ešte doplniť, prípadne aj o dopracované znalecké dokazovanie, tak žiada o zrušenie rozsudku okresného súdu a o vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný zároveň k zdôvodneniu odvolania pripojil dôkazy, na ktoré odkazoval v rámci písomného zdôvodnenia odvolania.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor vyjadril písomným podaním zo dňa 31.3.2021, doručeným Okresnému súdu Litovský Mikuláš dňa 1.4.2021, a to nasledovne:

Argumentáciu obžalovaného z jeho pohľadu považuje za účelovú obranu. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie a rozsudok vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a je zákonný. Odvolanie obžalovaného považuje za nedôvodné.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným Ing. J. T. bolo podané oprávnenou osobou, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým je prípustné, v zákonom stanovenej lehote a je čiastočne dôvodné vo vzťahu k výroku o treste.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ako sa vyrovnal s podstatnou obhajobou obžalovaného Ing. J. T. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Ing. J. T. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstatnej časti súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Ing. J. T. založil odvolanie v podstatnej miere na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho podstatnými námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnú spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnú otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Ing. J. T. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Ing. J. T. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Ing. J. T., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Ing. J. T. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Ing. J. T. spáchal žalovaný skutok zločinu skrátenia dane a poistného. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Ing. J. T. spáchal žalovaný skutok zločinu skrátenia dane a poistného v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Ako už krajský súd konštatoval vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, obžalovaný Ing. J. T. je v tomto trestnom konaní stíhaný pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorý mal spáchať tým, že ako konateľ spoločnosti Multirent, s.r.o., Liptovský Mikuláš, v daňovom priznaní k dani z príjmov právnických osôb za rok 2006 nevykázal žiadne výnosy, ani náklady, pričom daňovou kontrolou boli zistené príjmy spoločnosti Multirent, s.r.o. od spoločnosti Fintrade Nitra, spol. s r.o. vo výške 8.123.600,- Sk (269.654,12 Eur), čím mal za rok 2006 skrátiť daňovú povinnosť k dani z príjmov právnických osôb spoločnosti Multirent, s.r.o. vo výške 1.543.484,-Sk (51.234,28 Eur).

Obžalovaný Ing. J. T. od začiatku trestného konania a aj naďalej v tomto odvolacom konaní spáchanie žalovaného skutku popiera. Svoju obhajobu založil na tom, že v čase podávania daňového priznania a aj potom neskôr počas vykonávanej daňovej kontroly musel riešiť iné vážnejšie problémy, bol tiež vo výkone trestu odňatia slobody, čo mu bránilo skompletizovať účtovníctvo spoločnosti Multirent, s.r.o., po vyriešení problémov mal však záujem všetko dať do poriadku. Okrem daňovým úradom zistených príjmov mala jeho spoločnosť Multirent, s.r.o. aj iné príjmy, mala však aj výdavky. Po skompletizovaní účtovných dokladov spoločnosti a po ich predložení znalcom, ktorý na jeho žiadosť v tomto trestnom konaní vypracoval znalecký posudok, v skutočnosti k žiadnemu skráteniu dane nedošlo, spoločnosť bola v strate.

Obžalovaný Ing. J. T. nikdy doposiaľ nespochybnil príjmy spoločnosti Multirent, s.r.o. zistené pri daňovej kontrole daňovým úradom a ktoré sú uvedené v žalovanom skutku.

Obžalovaný svoju obhajobu primárne založil na záveroch znaleckého posudku č. 1/2016 zo dňa 26.1.2016 vypracovaného znalcom z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo prof. Ing. Jaroslavom Ďaďom, PhD., podľa ktorého spoločnosť obžalovaného v obžalobe uvedenom zdaňovacom období dosahovala stratu, a teda vo vzťahu ku štátnemu rozpočtu SR jej nevznikla daňová povinnosť.

Aj krajský súd totožne s okresným súdom zastáva názor, že predmetný znalecký posudok, ktorý si obžalovaný dal vypracovať v tomto trestnom konaní, nie je dôkazom spôsobilým spoľahlivo spochybniť vinu obžalovaného. Ohľadne uvedeného krajský súd poukazuje na skutočnosť, že menovaný znalec vypracoval znalecký posudok na základe dokladov, ktoré mu predložil obžalovaný. Aj keď na základe obžalovaným predložených účtovných dokladov znalec konštatoval stratu spoločnosti MULTIRENT s.r.o. a teda, že táto spoločnosť obžalovaného nemala žiadne daňové povinnosti voči štátnemu rozpočtu SR a tiež, že predložené účtovné doklady spĺňajú náležitosti riadnych účtovných dokladov z hľadiska účtovných predpisov, znalecký posudok nepreukazuje a uvedené vyplynulo aj z výsluchu znalca, že tvrdené účtovné operácie a zdaniteľné plnenia boli aj reálne uskutočnené. Ako už bolo uvedené, znalec znalecký posudok vypracoval na poklade účtovníctva a účtovných dokladov spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ktoré mu predložil obžalovaný.

Totožne s okresným súdom aj krajský súd dospel k záveru, že účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ktoré obžalovaný dodatočne predložil v konaní pred súdom za účelom jeho obhajoby v tomto trestnom konaní, nie je obrazom reálne uskutočnených zdaniteľných plnení a účtovných operácií spoločnosti MULTIRENT s.r.o. a jedná sa o obžalovaným dodatočne vytvorené účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o. za účelom zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za žalovanú trestnú činnosť. Takéto konštatovanie aj krajský súd opiera o nasledovné zistenia:

Obžalovaný v rámci vykonávania daňovej kontroly, o ktorej mal riadnu vedomosť, ani napriek opakovanému príslubu nepredložil účtovné doklady spoločnosti Multirent, s.r.o. Tieto doklady napriek príslubu nepredložil ani počas vedeného vyšetrovania. Účtovné doklady predložil až v rámci konania pred súdom, a to až so značným časovým odstupom od podania obžaloby. Je tiež potrebné pripomenúť, že v prípade obžalovaným dodatočne v konaní pred súdom predložených účtovných dokladov sa pritom nejednalo o žiadne rozsiahle účtovníctvo tejto spoločnosti. Obžalovaný tiež v konaní pred súdom v súvislosti s dodatočne predloženým účtovníctvom spoločnosti MULTIRENT s.r.o. uviedol, že on si viedol určitý jednoduchý prehľad príjmov a výdavkov. I napriek tomu, že obžalovaný si mal podľa jeho vyjadrenia viesť takýto jednoduchý prehľad príjmov a výdavkov, uvedené obžalovaný nikdy neuviedol v rámci vedenej daňovej kontroly a tiež ani v rámci vedeného vyšetrovania a takýto doklad ani nepredložil. Obžalovaný doručenie daňového priznania daňovému úradu bez uvedenia akýchkoľvek príjmov a výdavkov spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ako aj až dodatočné predloženie účtovných dokladov tejto spoločnosti so značným časovým oneskorením, a to až v rámci konania pred súdom zdôvodňoval osobnými problémami a výkonom trestu odňatia slobody. Tu je však potrebné poukázať na niekoľko rokov, ktoré uplynuli od začiatku daňovej kontroly až po predloženie účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o. súdu, počas ktorých obžalovaný nebol sústavne vo výkone trestu odňatia slobody a opätovne aj na tomto mieste krajský súd uvádza, že sa nejednalo o žiadne rozsiahle účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Obžalovaným vykonávaný trest odňatia slobody, ako aj osobné problémy obžalovaný zjavne len účelovo využíva a zneužíva na zdôvodnenie predloženia dodatočne vyprodukovaného účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o. pre potreby tohto vedeného trestného konania. V tejto

súvislosti tiež obžalovaný uvádzal, že aj keď si bol vedomý podania nepravdivého daňového priznania daňovému úradu, mal v úmysle čím skôr dať všetko do poriadku. Ohľadne uvedeného je však nutné poukázať na skutočnosť, že obžalovaný nikdy nekontaktoval sám z vlastnej iniciatívy daňový úrad, aby vysvetlil existujúcu situáciu a nevyvinul ani minimálne úsilie k tomu, aby si riadne splnil svoje daňové povinnosti vo vzťahu k spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Obžalovaný nepochybne aj z výkonu trestu odňatia slobody mohol daňový úrad kontaktovať písomne a prejavíť tak skutočnú snahu dať ohľadne spoločnosti MULTIRENT s.r.o. daňové záležitosti do poriadku. Ak obžalovaný tiež tvrdil, že nemal v dosahu daňové doklady, vždy tu existovala možnosť oznámiť, kde sa tieto daňové doklady nachádzajú, pričom tak orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd mali možnosť tieto daňové doklady zabezpečiť. Obžalovaný pritom neuvádzal, kde konkrétne sa daňové doklady spoločnosti MULTIRENT s.r.o. nachádzali, keď tieto toľké roky mal problém predložiť kompetentným orgánom (znova krajský súd pripomína, že sa nejednalo o žiadne rozsiahlejšie účtovníctvo tejto spoločnosti). Za tohto stavu je potom nehodnoverným tvrdenie obžalovaného, že on mal skutočnú snahu dať do poriadku daňové záležitosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o., iba mu v tom bránil výkon trestu odňatia slobody a osobné problémy. V tejto súvislosti tiež krajský súd dopĺňa, že tu úplne absentuje osobná iniciatíva vychádzajúca od obžalovaného dať daňové záležitosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o. do poriadku, ale primárne to bol daňový úrad, kto začal realizovať daňovú kontrolu spoločnosti MULTIRENT s.r.o. na základe zistení od spoločnosti Fintrade Nitra spol. s r.o. a inicioval toto vedené trestné konanie, pričom obžalovaný až po značnom čase od podania obžaloby predložil vôbec nie rozsiahle účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o.

Rovnako tak krajský súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ spoločnosť obžalovaného Multirent, s.r.o. v rámci predložených daňových dokladov deklaruje výdaje v nemalých sumách, jedná sa o výdaje v podstate vo vzťahu k spoločnostiam, v ktorých obžalovaný vystupoval ako konateľ, resp. spoločník (spoločnosti personálne prepojené osobou obžalovaného). Obžalovaným predložené účtovníctvo sa v podstatnej časti týka účtovných dokladov z obchodných vzťahov medzi spoločnosťami personálne prepojenými osobou obžalovaného (t.j. vystupujúceho na obidvoch zmluvných stranách). V podstate v minimálnej miere sú tu potom účtovné doklady z obchodných vzťahov so subjektom zastúpeným Ing. U., pričom tu je potrebné mať na zreteli zaiste dobré vzťahy medzi obžalovaným a menovaným, keď z podaného odvolania vyplýva napr. to, že menovaný obžalovanému mal poskytnúť pôžičku v nemalej sume.

V súvislosti s obžalovaným deklarovanými výdajmi spoločnosti Multirent, s.r.o. vo vzťahu k spoločnosti RBL s.r.o., prokurátor v rámci konania pred súdom prvého stupňa predložil správu od správcu dane, z ktorej vyplýva, že spoločnosť RBL, s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2006 v rámci daňového priznania k DPH nevykázala žiadne zdaniteľné obchody, daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 2006 ani nepodala, no na strane druhej spoločnosť obžalovaného Multirent, s.r.o. v tomto období vykázala výdaj voči tejto spoločnosti vo výške 1.071.000,- Sk. Zo správy sa tiež zisťuje, že spoločnosť Ekopetrol, s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2006 v daňovom priznaní k dani z príjmov právnických osôb vykázala súčet výnosov iba vo výške 300.000,- Sk, ale spoločnosť obžalovaného Multirent, s.r.o. mala v tomto zdaňovacom období voči nej plnenie podľa dokladov predložených obžalovaným vo výške 11.350.000,- Sk. Významnou je aj informácia, že spoločnosť Hotelia, s.r.o. za rok 2006 vôbec nepodala daňové priznanie.

Obžalovaný sa snažil spochybníť prokurátorom v konaní pred súdom predloženú vyššie uvedenú správu správcu dane ohľadne spoločnosti RBL s.r.o., z ktorej vyplýva, že spoločnosť RBL, s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2006 v rámci daňového priznania k DPH nevykázala žiadne zdaniteľné obchody, daňové priznanie k dani z príjmu právnických osôb za rok 2006 ani nepodala. Uvedené obžalovaný učinil tým spôsobom, že v rámci doplnenia odvolania doručeného Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 7.5.2021 predložil oznámenia o kompenzácii nadmerného odpočtu DPH Daňovým úradom Liptovský Mikuláš adresovaným spoločnosti RBL s.r.o. (dôkaz č. 8, č.l. 957-966 spisu) a tiež doklady súvisiace s kúpou/lízingom motorového vozidla spoločnosťou RBL s.r.o. v zdaňovacom období roku 2006 (dôkazy č. 9, 11, 12, 13, 14, 15, 16, č.l. 967-977), v tejto súvislosti však krajský súd dáva do pozornosti skutočnosť, ktorá vyplýva zo zdôvodnenia odvolania obžalovaným, že reálny výsledok bol taký, že na základe daňovým úradom vykonanej daňovej kontroly DPH u daňového subjektu RBL s.r.o., v konečnom dôsledku kompenzované nadmerné odpočty DPH boli dorubené v plnej výške.

V súvislosti s vyššie uvedenou a prokurátorom predloženou správou správcu dane ohľadne ďalších spoločností personálne spojených s osobou obžalovaného, a to RBL s.r.o., HOTELIA s.r.o.,

EKOPETROL s.r.o. je tiež zrejme, akým spôsobom si obžalovaný plnil, resp. v skutočnosti neplnil daňové povinnosti voči správcovi dane.

Krajský súd si je vedomý skutočnosti, na ktorú poukazuje obžalovaný v rámci zdôvodnenia odvolania a sice, že aj dodatočne predložené účtovné doklady sú spôsobilým dôkazom v rámci vedeného trestného konania. V prípade účtovných dokladov nie je rozhodujúcim, kedy tieto boli v rámci trestného konania predložené, avšak tieto je možné akceptovať iba za situácie, ak o týchto účtovných dokladoch nie sú žiadne vážnejšie pochybnosti, že tieto sú reálnym odrazom účtovných operácií v spoločnosti. V danom prípade však na základe viacerých faktorov mal aj krajský súd preukázané, že obžalovaným dodatočne predložené účtovníctvo spoločnosti MULTIRENT s.r.o. túto požiadavku nespĺňa.

Nemožno tiež opomenúť skutočnosť, že podľa obžalovaným dodatočne predloženého účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o. sa mali platby, či už v podobe príjmov, ako aj výdavkov, realizovať len v hotovosti a k týmto sú v rámci účtovníctva doložené príjmové a výdavkové pokladničné doklady, čím je reálne znemožnené objektivizovať existenciu týchto platieb (napr. preverení v príslušnom peňažnom ústave). Je len ťažko uveriteľné, že pri tak vysokých sumách, ktoré mali byť podľa účtovníctva príjmami a výdavkami spoločnosti MULTIRENT s.r.o., by úplne vo všetkých prípadoch platby prebiehali výlučne v hotovosti.

Krajský súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného, že jeho odsúdenie je založené len na výsledku daňovej kontroly učeného na základe pomôcok. Z priebehu hlavných pojednávaní pred okresným súdom, ako aj z napadnutého rozsudku okresného súdu je zrejme, aké konkrétne dokazovanie bolo v tejto veci vykonané a na základe ktorého bola nielen podľa okresného súdu, ale aj podľa krajského súdu bezpečne preukázaná vina obžalovaného za žalovanú trestnú činnosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku poukazuje na konkrétne dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, z ktorých mal súd spoľahlivo preukázanú vinu obžalovaného. V rámci procesu hodnotenia dôkazov nebolo uznanie viny obžalovaného postavené výlučne alebo prednostne na konečnej správe daňového úradu z daňovej kontroly u daňového subjektu MULTIRENT s.r.o., ako to nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu. V procese dokazovania tak v rámci prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom mal aj obžalovaný možnosť predkladať dôkazy na preukázanie svojich obhajobných tvrdení, čo obžalovaný v konaní pred súdom aj aktívne využil a aj tieto ním predložené dôkazy sú podrobené procesu hodnotenia dôkazov a to nielen individuálne, ale aj v kontexte ostatných vykonaných dôkazov.

Krajský súd sa nestotožňuje ani s odvolacou námietkou obžalovaného, že tak podaná obžaloba, ako aj odsudzujúci rozsudok sú založené len na akýchsi hypotézach a predpokladoch. Pred okresným súdom bolo vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o obžalobe prokurátora a rozsudok okresného súdu okrem prezentácie dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, uvádza aj konkrétne úvahy v súvislosti s hodnotením dôkazov, na základe ktorých okresný súd dospel k záveru o vine obžalovaného. Krajský súd v tomto rozhodnutí znovu opakuje podstatnú argumentáciu pre dôvodné vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku, pričom túto ďalej dopĺňa vlastnou argumentáciou a tiež reaguje na podstatné odvolacie námietky obžalovaného.

Obžalovaný v rámci zdôvodnenia odvolania významnú časť venuje prehľadu hospodárenia jeho ďalších spoločností, a to RBL s.r.o., HOTELIA s.r.o. a EKOPETROL s.r.o., pričom podstata uvedeného smerovala k preukázaniu, že aj ostatné spoločnosti personálne spojené s osobou obžalovaného, hospodárili so stratou. Uvedený prehľad je však bez relevantného významu vo vzťahu k tomuto trestnému konaniu, nakoľko predmetom tohto trestného konania boli daňové povinnosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o.

Obžalovaný v rámci zdôvodnenia odvolania ďalej podrobne popisuje, odkiaľ mali pochádzať príjmy spoločnosti MULTIRENT s.r.o. a ako malo byť naložené s jej príjmami, a to v nadväznosti na ním predložené účtovníctvo tejto spoločnosti v konaní pred súdom prvého stupňa. Okrem podrobného popisu však obžalovaný nepredložil žiadne konkrétne a presvedčivé dôkazy, ktoré by spoľahlivo ním uvádzané tvrdenia preukazovali. Len tieto obžalovaným podrobne uvádzané tvrdenia nie sú spôsobilé zvrátiť záver tak okresného, ako aj krajského súdu o nehodnovernosti účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ktoré obžalovaný dodatočne predložil v konaní pred okresným súdom. V tejto súvislosti v konkrétnostiach tejto veci krajský súd uvádza príkladom nasledovné. Tvrdenie obžalovaného, že on

si požičal sumu 1.000.000,-Sk od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. (V-001) na obchodovanie s cennými papiermi, spoľahlivo nepreukazuje prevodný príkaz z W., ktorým obžalovaný prevádzal peniaze k brokerovi. Len doklad o prevode peňazí brokerovi spoľahlivo nepreukazuje, že peniaze mal obžalovaný z pôžičky od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Rovnako tak obžalovaným uvádzané tvrdenie v odvolaní o tom, že peniaze spoločnosti MULTIRENT s.r.o. boli vyplatené aj spoločnostiam RBL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. (V-002 a V-003), ako aj následné konštatovanie, že z týchto peňazí spoločnosť RBL s.r.o. financovala kúpu auta a platila prevádzkovú réžiu a spoločnosť HOTELIA s.r.o. pripravovala pokračovanie výstavby penziónu s reštauráciou v Pavčinej Lehote podľa projektu a vydaného stavebného povolenia, obžalovaný žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal. Pokiaľ aj obžalovaný k odvolaniu pripojil doklady o kúpe vozidla spoločnosťou RBL s.r.o., uvedené ešte spoľahlivo nepreukazuje, že to bolo práve z peňazí od spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Rovnako tak fotografie prípravy výstavby penziónu spoľahlivo nepreukazujú, že spoločnosť MULTIRENT s.r.o. skutočne vyplatila peniaze spoločnosti HOTELIA s.r.o.

V súvislosti s vyššie uvedeným krajský súd považuje za potrebné dať do pozornosti ešte nasledovné:

Daňový doklad, ktorý spĺňa všetky formálne náležitosti v zmysle zákona o účtovníctve a je súčasťou účtovníctva spoločnosti, ešte automaticky nemusí byť uznaný ako príjem alebo výdavok spoločnosti (subjektu dane). Takto môže byť uznaný jedine taký daňový doklad, v súvislosti s ktorým je spoľahlivo preukázaný daňovým dokladom dokumentovaný príjem alebo výdavok. Príjmové alebo výdavkové doklady daňového subjektu preto musia byť spoľahlivo podložené inými dokladmi, preukazujúci, že príjem alebo výdavok spoločnosti sa reálne uskutočnili. V tomto konkrétnom prípade obžalovaný v rámci účtovníctva predložil aj príjmové, resp. výdavkové pokladničné doklady bez reálneho preukázania inými hodnovernými dôkazmi (dokladmi), že k takému príjmu, resp. výdavku skutočne došlo. Pokiaľ ide o predložené faktúry, tieto uvádzajú len strohý a faktický údaj o fakturácii za sprostredkovanie (bez bližšej špecifikácie a pripojenia dokladov preukazujúcich reálnosť fakturovaných obchodných prípadov). Ak obžalovaný v rámci účtovníctva aj predložil zmluvy o sprostredkovaní, opätovne tu absentujú ďalšie doklady reálne preukazujúce uskutočnenie týchto obchodných prípadov, osobitne za situácie, keď sa jedná o zmluvné vzťahy medzi spoločnosťami personálne prepojenými osobou obžalovaného a v nemalých sumách.

Časť odôvodnenia odvolania obžalovaný venuje tiež podrobnému popisu obchodného prípadu jednej zo spoločností personálne viazaných na osobu obžalovaného EKOPETROL s.r.o. (v rámci neho aj spoluprácu s X. O.) a nadväznosť tohto obchodu na spoločnosť MULTIRENT s.r.o. Aj keď v tejto časti obžalovaný konštatuje prepojenie tohto obchodného prípadu na spoločnosť MULTIRENT s.r.o., aj na tomto mieste krajský súd uvádza, že obžalovaný žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal vzťah tohto obchodného prípadu k spoločnosti MULTIRENT s.r.o. v podobe preukázateľnej existencie zdaniteľného príjmu alebo výdavku spoločnosti MULTIRENT s.r.o. Obžalovaný sa podrobným popisom tohto obchodného prípadu vo svojej podstate snaží navodiť dojem o oprávnenosti príjmov a výdavkov spoločnosti MULTIRENT s.r.o. konkretizovaných v tejto časti odôvodnenia odvolania. Hodnovernosť tvrdení obžalovaného podstatným spôsobom znižuje aj fakt, že obžalovaný až s tak dlhým odstupom od podania obžaloby a predloženia účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o. podrobne rozvádza konkrétny obchodný prípad týkajúci sa primárne spoločnosti EKOPETROL s.r.o., ktorým sa snaží navodiť dojem (bez hodnoverného a spoľahlivého preukázania) o oprávnenosti a reálnej existencii príjmov a výdavkov spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ktoré sú súčasťou účtovníctva spoločnosti MULTIRENT s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2006.

Po tom, čo okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré našli svoj odraz v skutku výroku o vine napadnutého rozsudku, následne okresný súd správne právne protiprávne konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., nakoľko obžalovaný protiprávnym konaním popísaným v skutku skrátiteľ daň, a to v značnom rozsahu (s poukazom na zistený rozsah skrátene dane 51.234,28 Eur a v nadväznosti na § 125 ods. 1 Tr. zák.). Obžalovaný spôsobom popísaným v skutku konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, obžalovaný ako konateľ spoločnosti MULTIRENT s.r.o. v čase podávania daňového priznania vedel, že za túto spoločnosť podáva daňové priznanie, ktoré nie je skutočným obrazom obchodnej činnosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o., ako to aj uviedol sám obžalovaný v tomto trestnom konaní. Rovnako tak si bol obžalovaný vedomý príjmov od spoločnosti Fintrade Nitra s.r.o.,

ktoré boli predmetom obžaloby v tomto trestnom konaní, nakoľko tieto platby nikdy nespochyboval, ani neuvádzal, že by o nich nemal vedomosť.

S poukazom na vyššie podrobne uvedené skutočnosti potom krajský súd uzatvára, že obžalovaný v rámci odvolania neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť vecne správne a zákonné rozhodnutie okresného súdu o uznaní viny obžalovaného v zmysle podanej obžaloby tak, ako sa to uvádza vo výroku o vine napadnutého rozsudku.

Okresný súd postupoval správne, keď odmietol dôkazné návrhy obžalovaného Ing. J. T. prednesené na hlavnom pojednávaní dňa 1.10.2020 podľa § 272 ods. 3 Tr. por., nakoľko sa jednalo o dôkazy, ktoré sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie a okolností, ktoré možno zistiť už pred tým navrhovanými dôkazmi.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 1.10.2020 uviedol, že si objednal doplňujúci znalecký posudok, ktorého predmetom má byť vzájomná fakturácia medzi jeho štyrmi firmami za účelom preukázania priebehu celého obchodného prípadu v roku 2006. V danom prípade bolo pred okresným súdom vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie. Obžalovaný v súvislosti s doplnením znaleckého posudku neuvádzal nič konkrétne, čo by mal doplnok znaleckého posudku preukázať vo vzťahu k skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Obžalovaný ani doposiaľ nepredložil doklad preukazujúci, že si doplnenie znaleckého posudku skutočne objedal. Od hlavného pojednávania pred okresným súdom, na ktorom obžalovaný dôkazný návrh učinil, až do rozhodovania o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí pred krajským súdom uplynul viac ako rok a obžalovaný ani v tejto lehote nepredložil doplnenie znaleckého posudku, resp. ani objednávku na jeho vypracovanie a zadanie úloh znalcom, z ktorých by bolo zrejmé, aké konkrétne skutočnosti má znalec v doplnku riešiť, na základe akých podkladov a z ktorých by bolo možné posúdiť dôvodnosť doplnenia dokazovania.

Obžalovaný ďalej navrhol doplniť dokazovanie predložením zmluvy, ktorou spoločnosť EKOPETROL s.r.o. poverila riaditeľa poisťovne Generali Rakúsko vybaviť a zabezpečiť pre spoločnosť Ekopetrol s.r.o. úver vo výške 10 mil. Eur na výstavbu závodu na výrobu bioprísady do motorovej nafty, za čo mu spoločnosť EKOPETROL s.r.o. bola povinná vyplatiť odmenu 400.000,- Eur podľa vtedajšieho kurzu 15 mil. Sk. Z dôkazného návrhu obžalovaného nebolo zistené, že tento dôkaz by mal priamy vplyv na rozhodnutie o žalovanom skutku a slúžil by na preverenie skutkových okolností tvrdených v obžalobe.

Aj krajský súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného pred krajským súdom dňa 20.10.2021 odmietol dôkazné návrhy obžalovaného, na ktoré poukázal v odôvodnení odvolania doručeného Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 7.5.2021 a k tomuto ich pripojil, a to z dôvodov podľa § 272 ods. 3 Tr. por., nakoľko sa jednalo o dôkazy, ktoré sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie a okolností, ktoré možno zistiť už pred tým navrhovanými dôkazmi, a to konkrétne uvádzajúc nasledovné:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 4To/147/2014 je rozhodnutím v inej konkrétnej trestnej veci a súd v tomto trestnom konaní nie je ním viazaný.

Stanovisko finančnej správy k odkladu podania daňového priznania je bez podstatnejšieho vplyvu na rozhodnutie o žalovanom skutku. Vykonaným dokazovaním pred okresným súdom bolo bezpečne preukázané, že obžalovaný sám z vlastnej iniciatívy žiadnym spôsobom dodatočne nekontaktoval daňový úrad, aj keď si bol vedomý skutočnosti, že ním podané daňové priznanie nie je reálnym obrazom obchodnej činnosti spoločnosti MULTIRENT s.r.o.

Výpisy z obchodného registra spoločností HOTELIA s.r.o. a MULTIRENT sú bez podstatnejšieho vplyvu na rozhodnutie o žalovanom skutku.

Mandátna zmluva s X. O., prevodný príkaz platby Ing. U. - EKOPETROL, s.r.o., výpis z účtu EKOPETROL s.r.o. po platbe 300.000.-USD, výdavkový doklad 1. platby provízie X. O., výdavkový doklad 2. platby provízie X. O., výpis z účtu EKOPETROL s.r.o. s platbou 300.000,- USD K. O. sa týkajú spoločnosti EKOPETROL, s.r.o. a predmetom žalovaného skutku je obchodná činnosť spoločnosti MULTIRENT s.r.o. v nadväznosti na jej daňové povinnosti a tieto listiny súd bez priameho dosahu na žalovaný skutok.

Oznámenie daňového úradu o kompenzáciách 1-10/2006 nie sú spôsobilé významnejším spôsobom spochybníť správu správcu dane ohľadne spoločnosti RBL s.r.o., ktorú v konaní pred okresným súdom predložil prokurátor. Sám obžalovaný v odôvodnení odvolania uviedol, že po kontrole nadmerných odpočtov DPH boli kompenzované nadmerné odpočty doručené v plnej výške.

Schéma obchodných transakcií v roku 2006 bola vytvorená obžalovaným a ako taká je bez významnejšieho vplyvu na žalovaný skutok.

Daňové priznanie dane z motorových vozidiel, leasingová zmluva CAC leasing, splátkový kalendár k leasingovej zmluve, poisťná zmluva na auto, osvedčenie o evidencii vozidla, doklad o platbe za zimné pneu s diskami, stav najjazdených km k 30.12.2006 dokumentujú kúpu, resp. lízing a prevádzku motorového vozidla spoločnosti RBL s.r.o., bez významnejšieho vzťahu k žalovanému skutku. Doklady spoľahlivo nepreukazujú, že finančné prostriedky na motorové vozidlo a jeho prevádzkové náklady mala mať spoločnosť RBL s.r.o. zo spoločnosti MULTIRENT s.r.o.

Faktúra č. 2006311 za platbu provízie za sprostredkovanie úveru RBL s.r.o. sa týka spoločnosti RBL s.r.o., faktúra č. 20062011 za platbu provízie za sprostredkovanie úveru sa týka obchodného vzťahu medzi spoločnosťami EKOPETROL s.r.o. a HOTELIA s.r.o. a nepreukazujú priamy vzťah k príjmom a výdavkom spoločnosti MULTIRENT s.r.o., a teda k žalovanému skutku.

Faktúra č. 2006/014 s príjmom od ELEKTROPRODUKTU s.r.o. sa týka právneho vzťahu medzi RBL s.r.o. a ELEKTROPRODUKT s.r.o. a je bez priameho významu k žalovanému skutku.

Foto rozostavaného penziónu zima 2006 - je bez priameho významu k žalovanému skutku, len zo samotnej fotografie nie je zrejmé, čo je konkrétne jej predmetom.

Znenie § 19 ods. 2 písm. l), ods. 1 Zákona č. 595/2003 Z.z., znenie § 19 ods. 4 Zákona č. 595/2003 Z.z. účinného do 31.12.2014 - jedná sa o zákonné ustanovenia právnych predpisov, ktoré v trestnom konaní nie sú predmetom dokazovania.

V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné: Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Okresný súd v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie aj ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému Ing. J. T. za spáchanú trestnú činnosť a v odôvodnení napadnutého rozsudku rozobral dôkazy, na ktoré prihladal pri ukladaní trestu obžalovanému. Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Ing. J.ovi T. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihladal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť (v tomto smere ani krajský súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť). Okresný súd správne u obžalovaného trest ukladal ako trest samostatný. Obžalovaný v tomto prípade žalovaný skutok spáchal dňa 2.4.2007, kedy na daňový úrad podal daňové priznanie, v ktorom vedome neuviedol výnosy (príjmy) od spoločnosti Fintrade Nitra s.r.o. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné uviesť, že u obžalovaného by prichádzalo do úvahy ukládanie tzv. súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/103/2007 zo dňa 5.12.2007, právoplatným dňa 22.12.2007, a to s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný v tejto súdnej trestnej veci skutok spáchal dňa 2.4.2007, teda skôr, ako mu bol dňa 13.12.2007 oznámený (doručený) predmetný trestný

rozkaz. Obžalovaný však peňažný trest uložený mu týmto trestným rozkazom v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 2T/103/2007 celý zaplatil, čo mal krajský súd preukázané z pripojeného spisu, v dôsledku čoho má obžalovaný toto odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/103/2007 zahladené a hľadá sa na neho, akoby odsúdený nebol. Za tohto stavu, keď obžalovaný má toto odsúdenie zahladené, u obžalovaného už neprichádza do úvahy ukladať mu vo vzťahu k tomuto zahladenému odsúdeniu súhrnný trest a je na mieste ukladať samostatného trestu obžalovanému. Vo vzťahu k ďalším nasledujúcim odsúdeniam, po odsúdení obžalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 2T/103/2007, už neprichádza do úvahy ukladať súhrnný trest, nakoľko vo vzťahu k týmto ďalším odsúdeniam nie je skutok žalovaný v tomto trestnom konaní vo viacčinnom súbehu (viacčinný súbeh bol prerušený prevzatím trestného rozsahu obžalovaným v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 2T/103/2007 dňa 13.12.2007).

Pri absencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností prichádzalo do úvahy obžalovanému ukladať trest odňatia slobody v zákonom určenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody na 4 roky až 10 rokov (bez existencie zákonných dôvodov pre úpravu dolnej alebo hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody).

V súvislosti s ukladaním trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť, však krajský súd dospel k záveru o dôvodnosti odvolacej námietky obžalovaného o ukladaní trestu obžalovanému s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na dĺžku vedeného trestného konania, s obmedzením uvedeným v § 39 ods. 3 Tr. zák.

Obžalovaný žalovaný skutok spáchal dňa 2.4.2007. Na základe oznámenia daňového úradu o podozrení zo spáchania trestného činu, ktoré bolo OR PZ Liptovský Mikuláš doručené dňa 20.8.2009, bolo Ing. J. T. vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa PZ, OR PZ Liptovský Mikuláš dňa 16.11.2009 a Ing. J. T. uznesenie o vznesení obvinenia prevzal dňa 3.2.2010. Obžaloba bola podaná na Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 21.4.2011. Napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorý bol predmetom prieskumu tohto odvolacieho konania na podklade odvolania obžalovaného Ing. J. T., bol okresným súdom vyhlásený dňa 1.10.2020. Na základe podrobného oboznámenia sa s obsahom spisového materiálu aj krajský súd konštatuje neprimeranú dobu vedeného trestného konania voči obžalovanému s prihliadnutím na povahu stíhanej trestnej činnosti a rozsah dokazovania v porovnateľných veciach, pričom na tomto sa významnou a nie zanedbateľnou mierou podieľal aj okresný súd. Uvedené potom odôvodňuje aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní trestu obžalovanému. Konkrétne, rozsudok okresného súdu zo dňa 1.10.2020, ktorý bol predmetom tohto odvolacieho konania na podklade odvolania obžalovaného, bol v poradí štvrtým rozsudkom vyhláseným okresným súdom v tejto veci. Predchádzajúce tri rozsudky boli okresným súdom vyhlásené v dňoch 23.6.2015, 8.3.2017 a 4.9.2018 a všetky tieto tri predchádzajúce rozsudky vo veci boli na podklade podaných odvolaní zrušené krajským súdom pre pochybenia okresného súdu. Krajský súd zároveň zistil prieťahy v konaní pred okresným súdom, na ktorých nemal vinu obžalovaný. Aj keď obžaloba bola na obžalovaného podaná dňa 21.4.2011, prvé hlavné pojednávanie bolo okresným súdom určené na deň 26.9.2013, teda po viac ako dvoch rokoch. Dňa 13.3.2014 bolo hlavné pojednávanie odročené na ďalší termín a následné hlavné pojednávanie sa konalo až dňa 2.10.2014, teda takmer po 7 mesiacoch (dôvodom bola PN sudkyne). Hlavné pojednávanie odročené na deň 5.5.2016 sa nekonalo rovnako pre PN sudkyne a ďalšie hlavné pojednávanie bolo určené až na deň 7.3.2017, teda po 10 mesiacoch (osobitne s prihliadnutím na skutočnosť, že už sa jednalo o reštančnú vec, v ktorej bola obžaloba podaná ešte v apríli 2011).

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Ustanovenie § 39 Tr. zák. je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona. Výnimočnosť použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. o znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom vyplýva už zo samotného názvu tohto ustanovenia. Nejde teda o pravidelný postup súdu a tiež preto jeho použitie nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti. Postup podľa § 39 Tr. zák. potom umožňuje riešiť situácie, keď trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a

keď dolná hranica tohto trestu stanovená v zákone by bola pociťovaná ako prekážka brániaca uloženiu primeranejšieho trestu.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Súčasne je však nutné konštatovať, že porušenie tohto práva samo o sebe nezakladá neprípustnosť trestného stíhania.

Čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) je potrebné v prvom rade považovať za pokyn, či apel signatárskym štátom, aby organizovali svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva v Dohovore zakotvené, boli rešpektované.

Štát prostredníctvom orgánov k tomu určených rozhoduje o obvinených z trestných činov a zaisťuje prípadné potrestania páchatelov. Rozhodovanie o vine a treste v rámci trestného konania je nielen právom, ale predovšetkým povinnosťou týchto orgánov. Je celkom v rozpore so zmyslom čl. 6 Dohovoru, aby orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý prieťahy v konaní spôsobil, sa tejto svojej povinnosti zbavil bez toho, aby vyvinul iniciatívu k naplneniu účelu trestného konania, ktorým je práve rozhodnutie o otázke viny a trestu.

Vyššie uvedené pochybenie, ktorého sa okresný súd dopustil pri ukladaní trestu obžalovanému Ing. J.ovi T., napravil sám odvolací súd tak, že zrušil napadnutý rozsudok v časti - vo výroku o treste odňatia slobody u obžalovaného, spôsobe jeho výkonu, ako aj vo výroku o treste zákazu činnosti a následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o uložení trestu obžalovanému, a to s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. Rozsah, v akom sa okresný súd podieľal na neprimeranej dĺžke konania a ako to bolo krajským súdom vyššie konkretizované, považoval krajský súd za primerané zohľadniť v uložení trestu odňatia slobody obžalovanému zníženého o jeden rok pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky (nemožno totiž opomenúť, že z obsahu spisového materiálu preukázateľne vyplýva, že aj obžalovaný má svoj zavinený podiel na dĺžke trestného konania). Na nápravu a prevýchovu obžalovaného je pritom nutné pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to vzhľadom na opakované páchanie trestnej činnosti obžalovaným tak pred týmto skutkom, ako aj po jeho spáchaní (v tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že ani zahľadanie odsúdenia nič nemení na tom, že obžalovaný skutok, vo vzťahu ku ktorému má zahladené odsúdenie, spáchal). Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody odôvodňuje aj závažnosť spáchanej trestnej činnosti, osobitne rozsah skrátenej dane. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Nakoľko obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v súvislosti s výkonom funkcie konateľa obchodnej spoločnosti, za splnenia zákonných podmienok podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. je plne na mieste obžalovanému uložiť aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu alebo jeho zástupcu a vykonávať podnikateľskú činnosť na dobu 2 roky. Podiel súdu na zavinení neprimeranej dĺžky vedeného trestného konania krajský súd zohľadnil aj vo výmere tohto trestu zákazu činnosti a tento ukladal v nižšej výmere ako okresný súd. Závažnosť spáchanej trestnej činnosti a rozsah skrátenia dane nepochybne odôvodňujú uloženie aj tohto druhu trestu obžalovanému. Takto uložený trest krajský súd považuje za trest, ktorý splní účel individuálnej, aj generálnej prevencie a ktorý je zároveň objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a súčasne zohľadňuje primerané

zadosťučinenie pre obžalovaného za neprimeranú dĺžku vedeného trestného konania voči jeho osobe, s prihliadnutím na súdom zavinený podiel na takejto dĺžke konania.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.